

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindelig.
(1. Pet. 1, 24.)

Uden Vrede og Trætte.

Saa vil jeg da, at Mændene paa ethvert Sted, hvor de bede, skulde opløfte fromme Hænder uden Vrede og Trætte. (1. Tim. 2, 8.)

Hvad kan Apostelen mene med denne Formaning?

Kapitlet, hvoraf anførte Vers er taget, begynder saaledes: „Jeg formaner da først af alt til, at der holdes Bønner, Paakaldelser, Forbønner, Taksigelse for alle Mennesker, for Konger og alle dem, som er i Højhed“.

Der er altsaa forud formanet til at holde Bønner, ikke blot til at bede privat, men til at holde Bønner i de Kristnes Forsamlinger. I ovenanførte Vers belærer Apostelen saa sin Discipel om, hvorledes Mændene bør bede.

Det er ikke det, som den gamle Oversættelse gav Indtryk af, det gælder om, nemlig at der „bedes paa ethvert Sted“, men at, hvor der bedes, at der opløftes fromme Hænder uden Vrede og Trætte.

At de Kristne paa Pauli Tid formanet til sligt, eller at Timotheus anvises at formaner dem til sligt, det aabner for os Indsigt i Tilstanden iblandt de første Kristne.

Ordet „opløfte“ betyder vist det samme som om vi vilde sige „folde“. Vi Lutheranere bruger i Reglen at folde Hænderne under Bøn, men der er andre, og saa i vor Tid, som opløfter Hænderne under Bøn. Det gør vist ingen væsentlig Forskel.

Men „fromme Hænder“ og „uden Vrede og Trætte“ — kunde det modsatte da tænkes muligt? muligt at bede med uretfærdige Hænder og med Vrede og Trætte i Hjertet?

Jo, visselig, ellers havde Paulus ikke skrevet til sin Discipel, som han gør. Vi maa antage det som en Kendsgerning, at der var Steder, hvor der holdtes Bøn, at Mændene, der bad, ikke opløftede fromme Hænder uden Vrede og Trætte.

Men hvorfor undres over, at der fandtes sligt blandt den Tids Kristne. Mon vor Tids Kristne ikke trænger til samme eller lignende Formaning! Og vi, hvis Forfædre i mange Slægtled har været kendt med kristelig Aand og Moral, til os burde der kunne stilles langt større Fordringer i saa Henseende end til dem, der nylig var omvendt fra Hedenskab.

Det er Forholdet til baade Gud og Mennesker, der staa for Apostelen.

I Bøn træder vi frem for Gud. Vi beder for os selv og andre Mennesker. Vi kommer frem for Gud med Bøn, Forbøn, Paakaldelse og Taksigelse, som nævnt i første Del af Kapitlet. Men Ordene „fromme Hænder“, „Vrede og Trætte“ peger i Retning af vore Medmennesker.

En Haand, der er gaet Næsten for nær i Handel, Vægt eller Maal eller i daarligt Arbejde — det er ingen from Haand. Saadan Haand maa renses, før Gud kan se med Velbehag paa den, naar den rækkes imod ham i Bøn.

Der kan komme noget imellem dig og en Broder, saa der opstaa Trætte eller Disput, og saa fristes du til Vrede. Men selv om der maatte vedblive at være Meningsforskel mellem dig og en Broder, Vrede bør der ikke være. Meningsforskellighed mellem Guds Børn maa aldrig træde i Vejen for Næstekærligheden eller lægge sig imellem Trossøskende og udslukke Kærligheden.

Kan du ikke dele Broderens Meninger i eet og alt, saa lad dog være at vredes paa ham og trættes med ham, om du vil, at Gud skal lytte med Velbehag

til din Bøn, Forbøn, Paakaldelse og Taksigelse.

Om at opdrage Ungdommen til Hjemliv.

Af Generalsekretær Gunner Engberg i „Natt.“

Den bedste Opdragelse til Hjemliv faar man naturligvis i et lykkeligt Hjem.

Hvor Forældrene med Glæde samarbejder, og hvor en Søskenflokk i sit Dagliv afbilder Samfundslivet, som det burde være, der er selvfølgelig de lykkeligste Betingelser for at faa Tro til Hjemmets Liv og øve sig deri.

Men kan ikke ogsaa de Unges Foreninger gøre — om ikke meget, saa dog noget i denne Henseende?

Omkring Flygelet i Hallen i K. F. U. M. staa en Søndag Aften nogle Sneve unge Mænd og synger. Andre sidder i Restauranten ovenpaa og passiarer. De fleste er gaet hjem efter Foredraget i Salen. Men naar Aftenandagten holdes om et Kvarters Tid, vil der dog endnu være et Par Hundrede Mennesker til Stede og slutte Dagen sammen.

Gruppen ved Flygelet synger efter „De Unges Sangbog“, — hvad der nu kan falde for. Man er tilfældigvis begyndt med „Naar Somrens Sang er sunget“ — den smukke lille Sang om Hjemmet fra „Under Snefog“. Derefter følger „Nu Tak for alt ifra vi var smaa“. Den Sekretær, som netop er til Stede, har under de sidste Vers hentet en Bog i Biblioteket og læser et Par Sider, der knytter sig til, hvad man har sunget. Derefter synger man „Huset, som Gud har bygt“ — Bryllupssalmen, som vi i K. F. U. M. ofte synger ved Foreldremøder.

Man har altsaa nu sunget og læst om Kærlighed og Hjemliv. Det kom meget tilfældigt. Foredraget i Festsalen handlede om helt andre Ting. Det gør ogsaa Aftenandagten. Det lille Mellem-spil omkring Flygelet varede kun et Kvarters Tid og udfyldte en Pause. Men har det ikke afsat noget i et og andet Sind?

Naar Nilen efter Oversømmelsen vender tilbage til sit Løb, stod der i vor Barndoms Geografi, efterlader den paa Markerne et frugtbart Dynd, hvori Sæden gror til at give mange Fold.

De unge Mænd, vi taler om, er næsten alle imellem 17 og 25 Aar. Hvor sidder de en Søndag Aften om 10 Aar? I deres unge Hjem, de fleste af dem. Har de nu ikke i det poetiske Frikvarter omkring Flygelet beredt sig selv for et kønt Hjemliv? Naar de en Gang forlover sig, vil de saa ikke søge deres Samliv i det Plan, hvori de har tænkt og sunget? Kunde man ikke tænke sig en ung Mand skrive til sin Kæreste: „Hvorledes skal vi have det sammen? Vi skal have det saa godt som det køneste, vi nogen Sinde har læst og sunget“?

„Damer har Adgang“, staa der i Maanedstidende. Det betyder, at man kan tage sine Søstre med den Aften og sin Kæreste, eller nogle Kusiner, som siger, de gerne vil se K. F. U. M.'s Bygning.

Den, som har nok at tage med, kan sagtens! Men fra det Hjem, hvor der kun er Sønnen, og den Stakkelt, som er eneste Barn, og unge Mænd, som er kommen ind fra Provinsen, — saadanne unge har maaske aldeles ingen Lejlighed til at træffe kvindelig Ungdom — uden den, som K. F. U. M. en saadan Aften byder paa.

Derfor gør vi det netop ogsaa. En Balsal er ikke noget tilfredsstillende Sted for et Møde, der faar Betydning for Livet! At kunne mødes i det daglige Arbejde blev ikke alle givet. Men et kristent Hjem eller de unges Hus, — det er naturlige Steder

at mødes for dem, som — kan hænde — siden skal følges.

Et rent Ungdomsliv er naturligvis den bedste Beredelse til et lykkeligt Hjemliv. J. P. Jacobsen skrev i sin Tid nogle Vers, som findes i adskillige Sangbøger:

„Det bødes der for i lange Aar, som kun var en stakket Glæde“.

Man kan vanskeligt tænke sig, at det Digt synges nogen Steder. Det staa vel saa i Bøgerne for at skulle læses — og det kan være Grund nok til at trykke det i Sangbogen. Een Gang læst, glemmes det næppe.

Det kan vel tænkes, at der holdes Taler til unge efter deffte Digts Tankegang. Men kønere — og mere nyttigt — vilde det være, om nogen kunde drage Ungdommen til et rent Liv i Stedet for at skræmme den fra et grimt Liv. Hvem af os vil ikke hellere vinke med Kranzen end true med Stokken! Det kan være nyttigt, om en nu og da kan sige, saa det bliver siddende, at Ulydighed imod Guds Bud har sin Straf i sig selv og angres bitterligt. Men jeg for min Del vilde meget hellere kunne lære de unge at se med glade Øjne til Lovens Tavler! Der kan være unge Mænd, som holder Budene af Frygt for Straffen. Det var smukt, om der kunde komme en Slægt, som tænkte paa det fjerde Bud og det sjette Bud og sagde: „Tak, Gud, for det kærlige Raad! Jeg skal huske at følge det.“

Det var godt, om vort Lands Ungdom kunde møde et Vidnesbyrd, der lærte dem, at „Det takkes der for i mange Aar, som kun var en stakket Møje.“

Er Kristus vor Gud, da skal han være med i alt, vi gør og tænker og føler.

Vi taler her om at leve religiøst i alt, hvad vi lever i, — og altsaa om at gaa forbi det, vi ikke kan drage vort Guds- liv ind i. Skal der tales om en Levnekunst, da maa det være denne. Der er ingenting saa bevarende, og intet, som paa den Maade giver Lykkefølelse, og ingenting, hvorved det timelige og det evige saaledes gaar i eet.

Thi er dette da ogsaa det første Punkt i al Opdragelse i Hjem- liv:

„Kom, o Jesus, tag dit Sted, midt i Sjæl og Hjertet med! Du skal midt udi min Glæde, midt i Sorgen have Sæde...“

Lloyd George og Rusland

Af S. Sergejev i „Natt.“

Det stumme Land.

Sjældent har et Spørgsmaal givet saa meget Materiale til Bladens Korrespondenter som de engelske eller rettere Lloyd Georges, Forhandlinger med Bolshevikerregningens Udsending Krasin. Og aldrig har Meddelelserne om en bestemt Sag været mere modstridende, end alle Nyheder desangaaende. Pressen oplyser om Stemningerne i alle Lande for og imod Tanken om og Muligheden af en Forsoning med Bolshevikerne, kun det mest interesserede Land og Folk, om hvis Skæbne der tales, forbliver stumt, thi Bolshevikaaget har kvalt i Fødselen ethvert frit Ord, hver fri Mening, som drisetede sig til ikke at stemme med Ruslands nuværende Herskeres Ønsker.

Og dog lever endnu Ulykkens Land; svagt banker det udmattede Ruslands Hjerter, men selv denne til det yderste svækkede Organisme har ikke fuldtud tabt Evnen til at lide og elske, haabe og hade.

Hvad tænker nu alle de saa grusomt hærgede Menneskeskygger? Er det Glæde eller Sorg, Haab eller Fortvivlelse, Taknemmelighed eller Had, som lyser i deres udmattede Ansigter, naar de hører om London-Forhandlingerne? Et fyldtestgørende Svar er det sikkert svært at give, men

en vis bestemt Retning i Stemningerne indenfor de forskellige russiske Kredse er let at spore.

Mellem engelsk og russisk Karakter og Væsen gives der sikkert mange Forskelligheder, men samtidig har begge disse Naturer ogsaa mange fælles Karaktertræk, Tilbøjeligheder og Sympatier. Dette gør, at den russiske Intelligens altid har født stærk Trang til at komme i nærmere Berøring med England, der tegnedes sig i Russernes Øjne som Hjemlandet for det højeste Heltemod, Retsfølelse, Ære og andre Gentleman-Egenskaber. Disse ædle Følelser fandt stor Anklang i Russernes Hjerter, og i mange Henseender var man rede til at beundre Englænderen.

Aldrig har denne Følelse af instinktivt Venskab været saa stærk som efter Krigens Udbrud, da begge de tapre og mægtige Nationer kom til at kæmpe Side om Side, og da deres Sønners Blod flød sammen med de øvrige Allieredes i en fælles Strøm, der en Gang for alle skulde bortskylle Krig, Tyranni og Vold for at give Plads til Fred, Ret og Retfærdighed.

Det var netop Intelligensens Indflydelse, der gjorde Englænderne populære i Rusland, og det var det russiske Officerkorps, England skyldte den Følelse af trofast Kærlighed og Agtelse, som efterhaanden blev kultiveret og befæstet i den russiske Arme. Denne Tilnærmelses-Evolution styrkedes ikke med sædvanlige smukke Fraser, den fandt ikke Udtryk i banale højtidelige Møder eller pragtfulde Tafler, nej, den vistest af Rusland i dets Hengivenhed til de Allieredes fælles Kamp, en Hengivenhed, som glemte alt andet og ofrede alt indtil Livet.

Det er frygteligt at minde om den Mængde unge Liv, som Officerkorpsket ofrede i Krig. Jeg kendte Regimentet, som i Løbet af Krigens to første Aar skiftede to, ja endog tre Gange fuldstændig Mandskabet, der enten var dræbt eller gjort udgydigt til Kampen. Jeg saa Garderegimentet, der i deres Rækker blandt andre talte de ædleste russiske Familier, og som ikke mere havde en eneste usaa- ret Officer... Men hvor blodigt Tabet end var, hvor ofte man end paa Byernes Gader mødte de dybt sørgklædte Kvindeskikkelser, blev den faste Beslutning om at føre Kampen til Ende dog urokkelig, og Troen paa de Allierede, Troen paa det heltemodige England voksede.

Da det lykkedes Tyskland ved Hjælp af Revolutionen først under Martsomvæltningen betydeligt at svække og senere — under Bolshevikerherredømmet — fuldstændigt at knuse Ruslands loyale Arme, foregik dette Ødelæggelsesarbejde slet ikke saa uhindret og modstandslost, som maaske mange forestiller sig.

Tiden vil en Gang komme, da Verden vil forstaa det beundringsværdige Heltemod og den urokkelige Trofasthed, med hvilke Tusinder af russiske Officerer ofrede deres Liv, kun fordi de ikke vilde bryde deres Troskabsord og svigte de Allierede. De, som i Ruslands Indre har fulgt Revolutionens Udvikling, eller rigtigere sagt dens Udartning, ved, hvor dybt engelskfjendtlig hele dens Grundlag var, og med hvilket Had til England den bolshevikiske Propaganda lige fra Begyndelsen har flammert. Dette er jo for Resten heller ikke underligt, hvis vi mindes alle de utvetydige Omstændigheder, som var knyttede til Lenins og Trotskisk Ankomst til Rusland.

Da den fabelagtige Udryddelse af den russiske Intelligens begyndte, og den i Tusindvis daglig henslagtedes af Bolshevikerne, levede i de endnu tilbageblivendes Hjerter den faste Tro, at deres Hengivenhed til de Allierede lige til Døden vilde finde en tilsvarende Vurdering i Vennernes Lande. De var opfyldt med Haabet om, at disse

Lande vilde redde Rusland fra de uhorste Rædsler, vilde søge at redde fra Undergangen den russiske Intelligens, som de skylder saa meget.

Med hvilken Tro saa man over til England! England, dette Mønster paa Gentleman-Kultur, med sine gamle ridderlige Traditioner, sin til det yderste udviklede Æresfølelse, kunde dog ikke svigte en venskabelig Nation, en Vaabenbroder, som er faldet i Hænderne paa et fremmedartet Tyranni! Det tvivlede man ikke om... Det var ikke alene største Delen af den russiske Intelligens, som tænkte saadan, og saa i de brede Folkelag fremkom der Udtalelser om en fra England kommende Hjælp. Hvilken Form den vilde antage, var man ikke altid klar over, men om Englands Ønske om at komme til Hjælp tvivlede man ikke.

I min Artikel „Bolshevismen og Verden“ („Dagens Nyheder“ den 19. og 21. November 1919) har jeg berørt Spørgsmaalet om de Allieredes Politik overfor Rusland.

Trinvis førte Lloyd Georges ledende Politik dem ned til Kapitulationen overfor Bolshevikerne. Før var det Hjælp til de „hvide“ Hære, som han vilde yde, uden dog at vove sig saa langt ud som til at give Koltchaks og Denikins Regeringer fuld moralsk Støtte. Senere kom det andet Stadium, som skulde udgaa fra Princippet om ikke at blande sig i „Ruslands indre Sager“, der dog faktisk kom til at betyde et Frafald af Bolshevikerne Bekæmpere og en samtidig Protegering af Ruslands Udstykning i Form af nye „Republikker“ som „Ardebedjan“, „Georgien“ og en Mængde andre ikke levedygtige Stater. Det var disse dødfødte Republikker, som skulde danne det saa meget omtalte Bolværk og beskytte den øvrige Verden for Bolshevikerne.

Men Begivenhederne har vist, at en Utopi bliver altid en Utopi. Endelig indtog Lloyd George sin sidste Position — Forsonlighed overfor Bolshevikerregningen — idet han forsøgte at paavirke dennes Bekæmpere til at opgive Kampen.

Det fortælles, at Lloyd George i en af sine Taler under Perioden — Denikins sejrige Offensiv — bl. a. meddelte om den russiske „General Charkovs“ heldige Operationer, medens der i Virkeligheden var Tale om Syd- ruslands store By Charkov. Maaske er det en Anekdote, men i hvert Fald et vellykket Angreb paa den engelske Premierministers Kendskab til russiske Forhold, hvilket svage Kendskab bevises ved hans Svingninger i den russiske Politik.

I Grunden var alle de forskellige Vurderinger i den engelske Handlemaade kun en Søgning efter et Kompromis, ved Hjælp af hvilket man vilde kunne komme ud af den bolshevikiske Klemme uden dog at tage den eneste rigtige Vej til Bolshevikstyrets Endeligt — nemlig en bestemt, utvetydig og ubegrænset Samvirken med de russiske antibolshevikiske Kræfter.

Det forstaa man udmærket godt i de fleste russiske Kredse. Bolshevikerne fremhæver ofte den Kendsgerning, at de Allieredes hidtidige Støtte af de „hvide“ Hære kun skulde have styrket Bolshevikerregningens Stilling og smedet alle de russiske Kredse sammen i en fælles Modvirken til en Fremmedindblanding. Men samtidig omgaa Bolshevikerne med en diplomatisk Tavshed en anden Evolution, som netop nu, efter at Lloyd George indtog sin sidste Stilling, vokser og breder sig i de forskellige russiske Kredse.

Takket være Lloyd Georges sidste Skridt, saa Ruslands intelligente Klasser sig efterhaanden prisgivet af England til Bolshevikerne Naade og Unaade. Med Smerte og stor moralsk Skuffelse mærkede de, at den

engelske Regering nu er gaet saa vidt, at den rækker Haanden til den russiske Czarfamilie og Intelligensens Udryddere.

I det uvidende Udland kan man maaske med et vist Held smykke Forhandlingerne med Bolshevikerregningen ved Hjælp af et Par vellydende Fraser om Menneskekærlighed til den lidende Befolkning og Ønsker om at „handle med det russiske Folk“, men Russerne selv ved altfor godt, at Intelligensen med Hensigt bliver stillet af Bolshevikerregningen i saadanne Livsforhold, at den uundgaelig skal uddø. Det er ikke paa Grund af Fødevarernes Mangel, at denne Klasse sulter, men fordi det høres til Lenins og Trotskisk Program, at alle de, som i Følge deres intellektuelle Udvikling kunde samle Landets sunde Kræfter mod Bolshevikdiktaturet, skal gaa under. Hver Dag kræver nye og nye Ofre imellem det allerede næsten helt udryddede russiske Bourgeois, og dog hører Resten af den ikke et eneste Ord fra Englands Side til Fordel for disse Menneskers tragiske Skæbne. „De dræber, saa lad dem dræbe...“

Vil det under saadanne Forhold være naturligt, hvis hele det ikke-bolshevikiske Rusland, som — kun undtagen de ca. 300,000 Kommuniste — i Grunden er hele den over 150,000,000 tællende Befolkning, skulde vedblive overfor England at have de samme Følelser, det havde før? Kan man undre sig, at en Moder, Hustru eller Søster til en af Bolshevikerne dræbt Russer imod hendes egen Villie begynder at nærme sig England en Følelse, der med Tiden, hvis Forholdene ikke ændrer sig, sikkert skal antage Form af Had?

De Allieredes Politik har allerede, ved Hjælp af en ustandselig Række af Fejl, formaet at forene de utænkligste modstridende Ekstremiteter. Det var de Allieredes uforsonlig haarde Fremgangsmaader, der kastede et saa monarkistiskindt Land som Ungarn i Bolshevismens Arme. Nu er de tyrkiske Nationalister drevet saa vidt i deres Følelsers Krænkelse, at de arbejder Haand i Haand med Bolshevismen, som er Nationalfølelsens naturlige Fjende og Internationalismens Ides Bærer. Til sidst kan Ruslands bedste Følelser overfor det for nylig saa populære England udarte i Had, som i sig selv er Grundlaget for Bolshevismen.

Dog kan man svare mig, at Udsigterne til en reel Overenskomst med Bolshevikerregningen er saa positive, og alle Landes Trang til at komme i Handelsforbindelse med Sovjet-Rusland saa stærk, at der i Nutiden overhovedet ikke mere kan tales om nogen Moral eller Sentimentalitet.

HJEMMETS ANDAGASTIME.

I den for nogle Aar siden udkomne Brevveksling mellem Gylling-Præsten, Otto Møller, og Sjællands Biskop, Skat Rørdam, — en Samling, som enhver dansk Student burde læse med Eftertanke og et godt Udbytte for Vedligeholdelse af et sandt Venskab til fælles Fordel — fortæller Skat Rørdam „En forunderlig skøn og trøstelig Tildragelse fra vor lille Ragnhilds sidste Dage.“ Hendes Sygdom var en dobbelt tung Tid for mig, fordi jeg i de sidste tre Uger var inde i København til Eksamen (R. var Censor), og kun kunde halvvejs smugle mig hjem en halv Dags Tid imellem og om Søndagene, og hendes Sygdom var i de sidste 2-3 Uger saadan, at hendes Død kunde ventes hver Dag, skønt vi dog ej kunde opgive Haabet om hendes Helbredelse. Saa hendes det en 8 Dages Tid før hendes Død, at jeg var hjemme, og jeg sad allerede ved hendes Seng. Hun